

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/13/2016
Identifikačné číslo spisu: 8014201027
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8014201027.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobcu: JUDr. V. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXXX/X, M. G., právne zastúpeného: JUDr. Marián Geleneky, advokát, Advokátska kancelária so sídlom Garbiarska 20, Stará Ľubovňa, proti žalovanému: Poľovnícke združenie „Marmont“, Chmeľnica 137, 064 01 Stará Ľubovňa, IČO: 31 956 696, o preskúmanie zákonnosti oznámenia a postupu žalovaného zo dňa 20.06.2014, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/65/2014-101 zo dňa 10.11.2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/65/2014-101 zo dňa 10.11.2015 p o t v r d z u j e.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia v sume 89,50 eura na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Mariána Gelenekyho, Garbiarska 20, Stará Ľubovňa, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom č. k. 1S/65/2014-101 zo dňa 10.11.2015 podľa § 250j ods. 3 tretia veta Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj ako „OSP“) napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a konanie zastavil. O náhrade trov konania rozhodol prvostupňový súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v sume 793,65 eura.

Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na rozsudok krajského súdu č. k. 1S/39/2013-142 zo dňa 25.03.2014, z ktorého vyplýva, že rozhodnutiami výboru Poľovníckeho združenia „Marmont“ v Chmeľnici (ďalej aj ako „PZ“) zo dňa 10.08.2013, č. 1/2013 a členskej schôdze PZ zo dňa 02.09.2013 žalobcovi za disciplinárne previnenie bola uložená sankcia vylúčenie z členstva v PZ. Teda žalobca ku dňu 02.09.2013 už nebol členom PZ, ide o duplicitné konanie a navyiac vo vzťahu k

nečlenovi PZ. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Pre posúdenie členstva, či nečlenstva žalobcu v PZ je irelevantná skutočnosť, že súd citovaným rozsudkom obe rozhodnutia (výboru PZ a členskej schôdze PZ) zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie, pretože v čase vydania napadnutého oznámenia vec právoplatne skončená nebola (žalovaný podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie), a teda platilo, že konanie pred orgánmi PZ boli právoplatne skončené.

Ustanovenie § 250j ods. 3 druhá a tretia veta OSP upravuje, že súd zruší rozhodnutie správneho orgánu a konanie zastaví, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený. Rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch nie je súd viazaný. Ak teda dozorná rada PZ, o ktorej existencii v priebehu konania vznikli vážne pochybnosti, vypracovala oznámenie, ktoré formálne iba podpísal predseda tohto združenia, rozhodovala vo vzťahu k osobe, ku ktorej nemala kompetenciu rozhodovať, pretože žalobca už nebol členom PZ. Krajský súd sa vzhľadom na tento primárny dôvod ďalšími otázkami existencie či neexistencie dozornej rady už nezaoberal, pretože táto námietka nezákonnosti bola vo vzťahu k primárnemu dôvodu podľa jeho názoru druhoradá.

V súvislosti s otázkou, či v predmetnej veci je krajský súd vecne a miestne príslušný na preskúmanie napadnutého oznámenia, prvostupňový súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“, „odvolací súd“ alebo „NS SR“) sp. zn. 10Sžr/157/2011, z ktorého jednoznačne vyplýva, že na preskúmanie sú príslušné krajské súdy a rovnaký záver vyplýva aj z uznesenia NS SR sp. zn. 1Sžr/153/2011, ktorých senáty poukázali na to, že medzi subjekty verejnej správy sa zaraďujú aj verejnoprávne korporácie, ktoré teória člení na územné, osobné a reálne korporácie. Najmä osobné korporácie spájajú členstvo v nej s oprávnením na výkon regulovaných povolání alebo iných verejnoprávných oprávnení, čo je jednotlivcovi stojacemu mimo uvedený rámec korporácie odopreté. Uvedené členstvo potom odborná literatúra označuje ako nútené členstvo, lebo iba členstvo v záujmovom združení, ktoré je síce subjektom súkromného práva, oprávňuje napr. jednotlivca na výkon poľovníctva, ktoré je regulované verejnoprávnymi predpismi.

Ďalšou otázkou, ktorú súd v konaní musel vyriešiť, bola otázka, či napadnuté oznámenie podlieha režimu upraveného zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len ako „správny poriadok“), a teda či proti tomuto oznámeniu je prípustný riadny opravný prostriedok odvolanie. Z citovaného článku 5 bod 2 písm. a/ Stanov Poľovníckeho združenia „Marmont“ a bodu 5 Domáceho poriadku je zrejmé, že riadny opravný prostriedok - odvolanie proti tomuto oznámeniu prípustné nie je, pretože takýto opravný prostriedok interné predpisy Stanov a Domáci poriadok neupravujú. Oznámenie o zániku členstva pre neplnenie povinností je teda konečné a je preskúmateľné súdom podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

V súvislosti s námietkami žalovaného, že oznámenie je nepreskúmateľné v súdnom konaní, je treba poukázať na tú skutočnosť, že v správnom súdnictve platí, že nie je rozhodujúca forma, ktorou došlo zo strany žalovaného do zásahu do subjektívnych práv žalobcu, to znamená, že nie je rozhodujúce, či ide o oznámenie alebo o rozhodnutie vydané podľa Správneho poriadku, rozhodujúcou skutočnosťou je, či k takémuto zásahu došlo. Zo zákona č. 274/2009 Z.z. ani z vnútorných predpisov žalovaného, teda Stanov a Domáceho poriadku nevyplýva, že by napadnuté oznámenie bolo vylúčené zo súdneho prieskumu.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalovaný v celom jeho rozsahu v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby najvyšší súd zrušil napadnuté rozhodnutie. Podľa žalovaného sa prvostupňový súd nedostatočne, resp. nesprávne vysporiadal s tým, že žalovaný žiadne rozhodnutie zo dňa 20.06.2014 nevydal, nakoľko prípisom zo dňa 20.06.2014 zaslal žalobcovi iba oznámenie o tom, že si nespĺnil svoje povinnosti vo vzťahu k PZ. Navyše v čase doručenia oznámenia zo dňa 20.06.2014 žalobcovi, tento nebol členom žalovaného PZ, nakoľko bol právoplatne vylúčený na základe rozhodnutia členskej schôdze PZ zo dňa 02.09.2013 v spojení s rozhodnutím výboru PZ zo dňa 10.08.2013, č. 1/2013. Na základe uvedeného je teda zrejmé, že žalobca nemohol byť na svojich právach žiadnym spôsobom ukrátený, čo je základným predpokladom úspešnosti žalobcu v spore. V danom prípade ide výlučne o súkromnoprávny záujem žalobcu.

Orgány poľovníckeho združenia ako súkromnoprávne právnické osoby rozhodujú na základe stanov združenia v záujmovej oblasti svojich členov, teda iba v oblasti súkromnej a nie v oblasti verejnej. Ich rozhodnutia nie sú realizáciou verejnej moci, ani nesledujú žiaden verejný cieľ alebo záujem, ani nerealizujú zákon, ale interný predpis združenia, ktorým sú stanovy. Navyše jeho oznámením zo dňa

20.06.2014 nebol ovplyvnený verejný záujem, nakoľko aj naďalej jeho ostatní členovia pôsobili a pôsobia na zachovanie, zveľaďovanie, ochranu a optimálne využívanie genofondu zvery a ostatnej fauny ako prírodného bohatstva Slovenskej republiky. Žalovaný zdôraznil, že oznámením nerozhodoval o disciplinárnom previnení žalobcu, ako držiteľa poľovného lístka, nakoľko to spadá do právomoci komory, ktorá postupuje podľa disciplinárneho poriadku komory schváleného ministerstvom.

Vo všetkom ostatnom zotrval žalovaný na vyjadrení zo dňa 20.10.2014 a všetkých dôvodoch a argumentoch, ktoré v ňom uviedol.

Žalovaný zdôraznil, že účastník konania má právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Záverom žalovaný poznamenal, že pochybnosti o existencii, či neexistencii dozornej rady v PZ mohol prvostupňový súd odstrániť vykonaním riadneho dokazovania. PZ má riadne v zmysle stanov zvolené a fungujúce orgány.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny. Prvostupňový súd v plnom rozsahu vykonal dokazovanie a na základe vykonaných dôkazov zákonne a správne rozhodol, čo aj náležite odôvodnil v napadnutom rozhodnutí. Žalovaný vo svojom odvolaní okrem iného uviedol, že v čase oznámenia zo dňa 20.06.2014 žalobca nebol členom PZ, nakoľko tento bol právoplatne vylúčený na základe rozhodnutia členskej schôdze PZ zo dňa 02.09.2013 v spojení s rozhodnutím výboru PZ zo dňa 10.08.2013, č. 1/2013. Predmetné tvrdenie žalovaného sa však nezakladá na pravde, nakoľko rozsudkom krajského súdu č. k. 1S/39/2013-142 zo dňa 25.03.2014 bolo zrušené rozhodnutie členskej schôdze PZ zo dňa 02.09.2013 v spojení s rozhodnutím výboru PZ zo dňa 10.08.2013, č. 1/2013 podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ OSP a vec bola vrátená žalovanému na ďalšie konanie. Proti uvedenému rozhodnutiu podalo PZ v zákonnej lehote odvolanie a na základe predmetného odvolania najvyšší súd rozhodnutím sp. zn. 6Sžo/60/2014 zo dňa 28.10.2015 potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 1S/39/2013-142 zo dňa 25.03.2014. Predmetné rozhodnutia nadobudli právoplatnosť dňom 01.12.2015.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností je nesporne preukázané, že tvrdenie žalovaného sa v skutočnosti nezakladá na pravde, lebo žalobca nebol doposiaľ právoplatne vylúčený z PZ, a teda je naďalej členom predmetného poľovníckeho združenia. Doposiaľ PZ v zmysle rozhodnutia krajského súdu v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu nekonal a vo veci nerozhodol.

Pokiaľ sa jedná o ďalšie tvrdenie, že krajský súd nebol príslušný v predmetnej veci konať a rozhodnúť, lebo sa nejedná o verejný záujem, ale výlučne o súkromnoprávny záujem žalobcu, tak s týmto sa prvostupňový súd náležite vysporiadal a odôvodnil to na strane 9 napadnutého rozsudku, pričom sa oprel o rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 10Sžr/157/2011 a sp. zn. 1Sžr/153/2011.

Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti žalobca žiadal, aby najvyšší súd ako odvolací súd rozsudok krajského súdu č. k. 1S/65/2014-101 zo dňa 10.11.2015 potvrdil a priznal mu trovy odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa ust. § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. (§ 250i ods. 1 OSP).

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia krajského súdu dodáva:

Je síce pravdou, že oznámenie žalovaného nie je rozhodnutím, no preskúmvané sú aj oznámenia pokiaľ zasahujú do práv osôb. K uvedenému Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „ústavný súd“ alebo „ÚS SR“) poukázal v náleze I. ÚS 698/2016-45 zo dňa 22.03.2017 na to, že v zmysle odporúčania Rady Európy Rec (89)8, ktoré upravuje dočasnú súdnu ochranu poskytovanú v správnych záležitostiach, „termín správny akt znamená v súlade s rezolúciou (77)31 o ochrane jednotlivca vo vzťahu k správnym aktom správnych orgánov každé jednotlivé opatrenie alebo rozhodnutie prijaté pri výkone správy verejným orgánom, ktoré priamo zasahuje do práv, slobôd alebo záujmov osôb“. Taktiež v náleze ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 21/08 ústavný súd zdôraznil, že nie je podstatné to, ako je príslušný (individuálny) právny akt formálne označený (rozhodnutie, opatrenie, oznámenie, vyjadrenie a pod.), ale to, či svojimi účinkami smeruje ku konkrétnym adresátom práva, a zakladá im priamo alebo aj sprostredkované práva alebo povinnosti. Ústavný súd poukázal tiež na to, že v zmysle už ustálenej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, ako aj ústavného súdu (napr. nález ústavného súdu vo veci I. ÚS 354/08, uznesenie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 5Sžp/5/2011, sp. zn. 10Sža/20/2014) za spôsobilý predmet súdneho prieskumu sa považujú aj povolenia alebo aj listy s charakterom rozhodnutia vydané príslušným orgánom verejnej správy ako právnoaplikačné akty správnych orgánov uvedené v ustanovení § 3 ods. 7 správneho poriadku. Aj keď sa na proces vydávania týchto aktov výslovne nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, v zmysle § 3 ods. 7 správneho poriadku, ktorý spadá do časti upravujúcej základné pravidlá (obsahujúce všeobecné právne princípy správneho konania bez ohľadu na limitujúce zákonné ustanovenia v zmysle mnohých odporúčaní prijatých Výborom ministrov na pôde Rady Európy), platí, že ustanovenia o základných pravidlách konania uvedených v odsekoch 1

až 6 sa primerane použijú aj pri vydávaní osvedčení, posudkov, vyjadrení odporúčaní a iných podobných opatrení. Podľa odvolacieho súdu sa s otázkou preskúmania oznámenia krajský súd zaoberal a dostatočne sa vysporiadal na strane 10 napadnutého rozsudku, pričom najvyšší súd sa s právnymi závermi prvostupňového súdu stotožňuje a považuje ich za vecne správne.

V súvislosti s otázkou, či v danej veci ide o úpravu súkromnoprávných pomerov poľovníckej organizácie a jeho člena alebo ide o výkon (verejnej moci) verejnej správy, teda či je správny súd v predmetnej veci vecne príslušný na preskúmanie napadnutého oznámenia poukazuje najvyšší súd na svoje rozhodnutie 6Nds/1/2014 zo dňa 10.04.2014 vychádzajúce z rozhodnutia 2Sdo/4/2012 zo dňa 22.08.2012. Najvyšší súd sa v ňom zaoberal charakterom poľovníckeho združenia, teda či ide o občianske združenie v zmysle zákona č. 83/1990 Zb. alebo o orgán záujmovej samosprávy. Zákon o poľovníctve - či už zákon č. 23/1962 Zb. alebo zákon č. 274/2009 Z.z. účinný od 01.09.2009 - je právnou normou verejného práva. Zákon č. 23/1962 Zb. v ustanovení § 4 umožňoval občanom s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, ktorí majú platné poľovné lístky, združovať sa v poľovníckych združeniach alebo iných poľovných spoločnostiach (ktoré boli ďalej uvádzané pod legislatívnou skratkou „poľovnícke združenia“) na to, aby spoločne vykonávali v poľovných revíroch právo poľovníctva. Poľovnícke združenie podľa citovaného zákona je právnickou osobou, malo teda právnú subjektivitu (§ 4 ods. 1 posledná veta); právná subjektivita poľovníckeho združenia sa teda odvíja od zákona č. 23/1962 Zb. a od zákona č. 274/2009 Z.z., nie od zákona o združovaní občanov č. 83/1990 Zb.. Zákon o poľovníctve č. 23/1962 Zb. je vo vzťahu k zákonu o združovaní občanov č. 83/1990 Zb. vo vzťahu špeciality; to znamená, že osobitným zákonom upravujúcim vznik a činnosť poľovníckeho združenia je zákon č. 23/1962 Zb., kým zákon č. 83/1990 Zb. je všeobecným právnym predpisom upravujúcim združovanie občanov. Preto sa tu uplatní zásada *lex specialis derogat legi generali* (osobitný zákon alebo ustanovenie ruší všeobecný zákon alebo ustanovenie), na základe ktorej sa charakter poľovníckeho združenia posudzuje podľa jeho osobitného postavenia v oblasti poľovníctva a výkonu práva poľovníctva. Poľovníctvom sa rozumie súhrn činností zameraných na zachovanie, zveľaďovanie, ochranu a optimálne využívanie genofondu zveri ako prírodného bohatstva Slovenskej republiky. Poľovníctvo je súčasťou tvorby, ochrany a využívania životného prostredia; poľovníctvo nesmie narušovať racionálne obhospodarovanie lesa a poľnohospodárskej pôdy (§ 1 zákona č. 23/1962 Zb.). Právom poľovníctva je súhrn práv a povinností zver cieľavedome chovať a chrániť, loviť ju, ulovenú alebo inak usmrtenú zber si privlastňovať, zbierať zhody parožia a vajcia pernatej zveri; právo poľovníctva patrí vlastníkovu pozemku; vykonávať ho možno len podľa tohto zákona a predpisov vydaných na jeho vykonanie (§ 2 zákona č. 23/1962 Zb.). Zákonodarca definoval verejný záujem štátu na výkone práva poľovníctva. Verejný záujem je pojem, ktorý platná právna úprava výslovne obsahovo nevymedzuje, napriek tomu sa najmä v oblasti správneho práva pomerne často používa. Verejný záujem je opakom tzv. súkromného záujmu a z povahy veci je možné odvodiť, že ide o taký záujem, ktorý by bolo možné označiť za všeobecne či verejne prospešný, ktorého nositelia sú síce bližšie neurčení, ale aspoň rámcovo definovateľní, a to okruhom, či spoločenstvom osôb, ako tzv. verejnosť. Tieto záujmy nesmú byť v rozpore s platnými právnymi predpismi, pričom verejné záujmy súvisia s režimom verejného práva, ako i poslaním a úlohami orgánov verejnej moci. Podmienka verejného záujmu musí mať obsah, ktorý slúži na dosiahnutie cieľa ustanoveného ústavou. Na účely zákona o poľovníctve č. 23/1962 Zb. sa verejným záujmom rozumie záujem na zachovaní, zveľaďovaní, ochrane a optimálnom využívaní genofondu zveri, prírodného bohatstva Slovenskej republiky ako aj na tvorbe, ochrane a využívaní životného prostredia, cieľavedomý chov zveri, ochrana zveri a lov zveri. Na tejto činnosti, ktorá má za cieľ slúžiť v prospech celej spoločnosti, nie len jednotlivcom, sa podieľajú aj poľovnícke združenia (§ 4 ods. 1, § 1, § 2 zákona č. 23/1962 Zb.). Preto poľovnícke združenie vykonáva svoju činnosť vo verejnom záujme. Z tejto časti preto vyplýva, že z hľadiska verejného záujmu poľovnícke združenia spĺňajú podmienky definície orgánu konajúceho vo verejnom záujme. Situácia sa nezmenila ani za účinnosti nového zákona o poľovníctve č. 274/2009 Z.z. od 01.09.2009. Z ustanovení zákona č. 274/2009 Z.z. vyplýva, že poľovnícke združenie je poľovníckou organizáciou založenou podľa tohto zákona, ktorá je neziskovou organizáciou, ktorá združuje občanov Slovenskej republiky, ktorí sú držiteľmi poľovných lístkov, a iné fyzické osoby na účel ochrany a presadzovania oprávnených záujmov svojich členov na úseku poľovníctva; poľovnícka organizácia môže mať svoje organizačné zložky (§ 32). Podľa ustanovenia § 80 ods. 9 zákona č. 247/2009 Z.z. občianske združenie registrované na výkon

práva poľovníctva podľa osobitného predpisu je poľovníckou organizáciou podľa tohto zákona. Teda aj podľa zákona č. 274/2009 Z.z. sa poľovnícke združenie považuje za orgán záujmovej samosprávy na úseku správy poľovníctva. Navyše od 01.09.2009 sa zákon č. 83/1990 Zb. nevzťahuje na združovanie občanov na výkon práva poľovníctva (§ 1 ods. 3 písm. d/ zákona č. 83/1990 Zb.).

Najvyšší súd nesúhlasí ani s námietkou, že rozhodnutie krajského súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Podľa odvolacieho súdu krajský súd sa vysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa predmetnej veci a rozsudok aj náležite odôvodnil.

Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1 OSP potvrdil, pretože krajský súd vo veci rozhodol po vecnej i právnej stránke správne.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval odvolací súd v zmysle § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 224 ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v sume 89,50 eura, ktoré pozostávajú z tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 26.01.2016 v sume 66 eur (1/13 výpočtového základu v roku 2016) a režijného paušálu v sume 8,58 eura (1/100 výpočtového základu v roku 2016) + 20 % DPH. Žalobca mal síce nárok na tarifnú odmenu za jeden úkon právnej služby v sume 1/6 výpočtového základu na rok 2016 v zmysle § 11 ods. 4 veta prvá zákona č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ale nakoľko si uplatnil tarifnú odmenu len vo výške 1/13 výpočtového základu, odvolací súd mu priznal tarifnú odmenu len v uplatnenej výške.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.